

Arrest

nr. 189 847 van 18 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 6 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de Heer, die verklaart te heten(1): naam: A(...) voornaam: E(...) geboortedatum: 20.09.1984 geboorteplaats: / nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.) In voorkomend geval, ALIAS: / wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: □ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; □ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; □ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: □ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken □ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is op 06.07.2007 door de politie van Lokeren op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV nummer zal opgemaakt worden door de sociale inspectie). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Het feit dat betrokkene een kind en vrouw heeft in België opent niet automatisch een verblijfsrecht voor de betrokkene en kan bijgevolg niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). En aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Blijkt dan ook dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. En in deze niet kan worden ingeroepen als bescherming tegen verwijdering. Artikel 8 is niet absoluut. Noteren we ook dat de betrokkene is aangehouden in het kader het uitoefenen van een beroep op frauduleuze wijze, een proces verbaal werd opgemaakt door de diensten die toezicht houden op sociale wetten. Bovendien toont betrokkene niet aan dat het kind van mevrouw A(...) M(...) afhangen van de mantelzorg van betrokkene. Betrokken heeft in die zin niet bewezen dat zijn tijdelijke verwijdering een onherstelbaar nadeel zou opleveren voor het kind. Of dit in disproportionaliteit zou zijn met de feiten van openbare orde die de betrokkene heeft gepleegd, we herhalen in die zin dat artikel 8 EVRM niet absoluut is.

Hoe dan ook: Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk

(onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)'. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken. Betrokkenes echtgenote en kind hebben evenmin een recht op wettig verblijf in België. Zij hebben zich net als betrokkene nooit aangemeld om hun aanwezigheid op het grondgebied te melden. Zij kunnen zich ten allen tijde aanbieden om samen met betrokkene naar hun land van oorsprong of elders waar zij verblijfsrecht hebben, te vertrekken.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene is op 06.07.2047 door de politie van Lokeren op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV nummer zal opgemaakt worden door de sociale inspectie). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken waardoor een gedwongen verwijdering zich opdringt. Het feit dat betrokkene een kind en vrouw heeft in België opent niet automatisch een verblijfsrecht voor de betrokkene en kan bijgevolg niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). En aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Blijkt dan ook dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. En in deze niet kan worden ingeroepen als bescherming tegen verwijdering. Artikel 8 is niet absoluut. Noteren we ook dat de betrokkene is aangehouden in het kader het uitoefenen van een beroep op frauduleuze wijze, een proces verbaal werd opgemaakt door de diensten die toezicht houden op sociale wetten. Bovendien toont betrokkene niet aan dat het kind van mevrouw A(...) M(...) afhangen van de mantelzorg van betrokkene. Betrokken heeft in die zin niet bewezen dat zijn tijdelijke verwijdering een onherstelbaar nadeel zou opleveren voor het kind. Of dit in disproportionaliteit zou zijn met de feiten van openbare orde die de betrokkene heeft gepleegd, we herhalen in die zin dat artikel 8 EVRM niet absoluut is. Hoe dan ook: Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)'.²

Betrokkenes echtgenote en kind hebben evenmin een recht op wettig verblijf in België. Zij hebben zich net als betrokkene nooit aangemeld om hun aanwezigheid op het grondgebied te melden. Zij kunnen zich ten allen tijde aanbieden om samen met betrokkene naar hun land van oorsprong of elders waar zij verblijfsrecht hebben, te vertrekken.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene is op 06.07.2017 door de politie van Lokeren op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV nummer zal opgemaakt worden door de sociale inspectie). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken waardoor een gedwongen verwijdering zich opdringt. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Italië. Mocht de overname door Italië niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

Op 6 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de in de eerste bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden gesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt het hoogdringend karakter van de vordering ook niet ter discussie.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1993 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van machtsoverschrijding.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.2.1.1. De verzoekende partij stelt dat zij geen gevaar voor de openbare orde is, daar de administratieve fout die begaan werd buiten haar wil om gebeurd is. De verzoekende partij wijst erop dat de correcte verklaring de dag zelf om 12 uur opgestuurd werd. Dit toont aan dat de verzoekende partij en haar werkgever geen frauduleuze situatie willen creëren. Ook beklemtoont de verzoekende partij dat de administratieve fout enkel toe te schrijven is aan haar werkgever. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij tot parmant verblijf in België toegelaten is, en vrijgesteld is van een arbeidskaart als gedetacheerde werkgever. De verzoekende partij meent dat het gegeven dat zij niet de nodige stappen ondernomen heeft om zich in te schrijven op de gemeente geen aanleiding kan zijn om een Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering te nemen. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van de elementen. Ook stelt de verzoekende partij dat zij een gekend adres heeft in België zodat er geen risico op onderduiken is.

3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van de zorgvuldigheidsplicht en van machtsmisbruik.

Hij betoogt geen frauduleuze handelingen gepleegd te hebben en zou het slachtoffer zijn van een administratieve vergissing. Hij vervolgt als derdelander toegelaten te zijn tot permanent verblijf in België waardoor hij als, werknemer in ondergeschikt verband, vrijgesteld is van een werkvergunning. Het feit dat hij zich nog niet de nodige stappen ondernomen zou hebben om zich bij de gemeente aan te melden kan niet tot gevolg hebben dat hij bevolen zou worden om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker toegeeft zich niet te hebben aangemeld bij de gemeente, teneinde zijn verblijf in het Rijk kenbaar te maken. Het risico op onderduiken is specifiek verbonden met het manifest niet respecteren van de verblijfsreglementering, met name het feit dat verzoeker zijn aankomst in het Rijk niet kenbaar maakte, er illegaal verbleef zonder officiële verblijfsplaats en nooit een poging ondernemen heeft om zijn verblijf te regulariseren.

Verder dient te worden opgemerkt dat ongeacht het gegeven of de verzoeker nu als werknemer in ondergeschikt verband of als zelfstandige aan het werk zou zijn, vaststaat dat hij daartoe de vereiste machtiging nodig had, en dat hij niet betwist dat hij deze niet had. Artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet maakt immers zelf geen onderscheid tussen een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband.

Waar verzoeker verwijst naar de verklaring van de Heer B(...) R(...) dient te worden opgemerkt dat die verklaring dateert van na de bestreden beslissing en kan derhalve niet in aanmerking genomen worden. Verzoeker betwist niet dat hij, op het ogenblik van de controle door de sociale Inspectie d.d. 06.07.2017, niet in regel was met de sociale wetten.

Het eerste middel is niet ernstig.

In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt wel degelijk een gekende verblijfplaats in België te hebben en legt hierbij een door hem en zijn echtgenote op 01.06.2017 ondertekende huurovereenkomst voor.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden, zoals reeds uiteengezet supra, dat verzoeker niet betwist zich niet kenbaar gemaakt te hebben bij de gemeente en aan zijn aanmeldingsplicht te hebben verzaakt. Derhalve kon redelijkerwijze gesteld worden dat:

“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.”

Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Het tweede middel is niet ernstig.”

3.2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die in de bestreden beslissing worden toegepast, met name de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied is geschraagd, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

Uit lezing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde periode moet of mag geven wanneer de vreemdeling niet de vereiste documenten heeft of wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing op drie onderscheiden motieven steunt, die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Enerzijds wordt het bevel gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn een geldig paspoort. Anderzijds wordt toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en wordt aangegeven dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, nu zij door de politie van Lokeren betrapt werd voor zwartwerk. Tot slot wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten gesteld dat de verzoekende partij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij niet in het bezit is van het vereiste paspoort. Zij wijst er wel op dat zij in het bezit is van een verblijfskaart van onbeperkte duur van de Italiaanse overheden. In het administratief dossier wordt inderdaad melding gemaakt van *“Permis de séjour illimité pour l'Italie (séjour permanent)+Lp Ue”*.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij louter op basis van haar Italiaanse verblijfskaart tot het Rijk dient toegelaten te worden krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit. De verzoekende partij maakt *in casu* niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet verkeerdelijk toegepast heeft. Dit motief kan het bevel om het grondgebied schragen.

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2°(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; (...);”

Wat het risico op onderduiken betreft, stelt de verzoekende partij dat zij sinds 1 juni 2017 een appartement huurt te Schaarbeek. Ook wijst ze op het gegeven dat haar kind hier schoolloopt en volgend jaar opnieuw school zal lopen.

In dit verband dient verwezen te worden naar artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In de voorbereidende werken aangaande de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: *“Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.”* Er worden enkele gevallen opgesomd waarna nog gesteld wordt, *“De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 “Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen” uit de “Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer” aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005.” (DOC 53 1825/001, p.16-17, Kamer, 2011-2012))”*.

Deze werkwijze kan echter niet maskeren dat er nog geen objectieve wettelijke criteria bepaald werden voor het risico op onderduiken. Hier had de Raad van State in zijn advies nochtans duidelijk op gewezen: *“In onderdeel 11° wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als “het feit dat er objectieve en ernstige aanwijzingen bestaan dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten”. Volgens artikel 3, punt 7, van richtlijn 2008/115/EG is het risico op onderduiken “het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht”. Doordat de erkenning van het risico op onderduiken ertoe kan leiden dat de vreemdeling vastgehouden wordt of hem een verblijfplaats aangewezen wordt, staat het aan de wetgever om de objectieve criteria vast te leggen aan de hand waarvan kan worden bepaald of er redenen bestaan om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land zich zal onttrekken aan het toezicht. Het ontworpen artikel 3, onderdeel 11°, zet artikel 3, punt 7), van richtlijn 2008/115/EG evenwel niet correct om, aangezien daarin geen dergelijke criteria vastgelegd worden, maar alleen aangegeven wordt dat er “objectieve en ernstige aanwijzingen” moeten bestaan. In dit verband kan niet worden volstaan met de opsomming van zulke aanwijzingen in de commentaar bij artikel 3 van het voorontwerp. Het ontworpen artikel 3, onderdeel 11°, behoort dienovereenkomstig te worden herzien.”* (DOC 53 1825/001, p.52, Kamer, 2011-2012)).

Hoe dan ook dient het risico op onderduiken geval per geval beoordeeld te worden aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van de verzoekende partij zouden wijzen op een risico dat zij zou onderduiken. Automatische aannames dienen vermeden te worden. In de bestreden beslissing wordt het risico op onderduiken gemotiveerd aan de hand van het gegeven dat de verzoekende partij haar aanwezigheid niet aan de Belgische autoriteiten gemeld heeft, dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en omdat zij geen poging ondernomen heeft om haar verblijf te regulariseren. *In casu* wijst de verzoekende partij op het gegeven dat zij een woning huurt waarvan de verwerende partij het adres kent. Voor het nemen van de bestreden beslissing was de verwerende partij hiervan op de hoogte. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij hiernaar een verder onderzoek gevoerd heeft. In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat de verzoekende partij daar verblijft samen met haar gezin. Bijgevolg kan de verwerende partij niet zondermeer stellen dat de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. De werkgever van de verzoekende partij is eveneens bekend aan de verwerende partij. In het verzoekschrift wijst de verzoekende partij op het gegeven dat haar kind schoolloopt in België en dit ook volgend schooljaar zal doen, daar haar arbeidsovereenkomst eindigt op 31 december 2017. In haar verzoekschrift wijst ze ook op haar ‘formulier A1’, dit is een verklaring betreffende de socialezekerheidswetgeving. Indien de verwerende partij naar aanleiding van de bestreden beslissing een grondig onderzoek naar de situatie van de verzoekende partij had gevoerd, dan was de verwerende partij op de hoogte geweest van voormelde gegevens en had ze die kunnen betrekken bij haar besluitvorming. Het zijn elementen die op het eerste gezicht relevant zijn ten aanzien van de beoordeling of er al dan niet een risico op onderduiken aanwezig is. De beoordeling hiervan ligt echter finaal bij het bestuur, terwijl het niet aan de Raad is om in de plaats van het bestuur te oordelen of er een risico is dat de verzoekende partij zal onderduiken indien zij een termijn voor vrijwillig vertrek krijgt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is, daar zij op heterdaad op zwartwerk betrapt werd. Hiervoor verwijst de verzoekende partij naar een PV dat door de sociale inspectie zal opgeemaakt worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

„1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een

derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C-554/13. In voormeld arrest beklemtoint het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”* Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij betraapt werd op zwartwerken. Hiervoor verwijst ze naar een PV dat door de sociale inspectie zal worden opgesteld. In de bestreden beslissing zet de verwerende partij de feiten omtrent het zwartwerken zelfs niet uiteen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het PV van de sociale inspectie niet heeft afgewacht, maar haar beslissing genomen heeft op basis van het administratief verslag van 6 juli 2017. In voormeld administratief verslag wordt gesteld dat *“naar aanleiding van een controle in samenwerking uitgaande*

van TSW wordt op de werf gelegen te Lokeren, [...] A.E.[...] aangetroffen. Betrokkene voerde sinds deze ochtten 08:00 werken uit op de werf. A.E.[...] is gekleed in werkkledij. Betrokkene is in het bezit van een Italiaanse verblijfstitel. Hij is tewerkgesteld voor een Italiaans bedrijf: [...]; Hij werkt in onderaanneming voor het bedrijf [...]. De zaakvoerder –betreft volgens hem R.B. [...]. R.B. [...] staat ingeschreven te Vilvoorde [...]. R.B. [...] staat ANG gekend voor witwassen en zware diefstal. In onze bestanden zien wij dat betrokken zaakvoerder is van [...]. A.E. [...] is niet gekend in onze politionele bestanden.” Ook wordt aangegeven dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd en dat zij in het bezit was van een Italiaans verblijfsdocument en een Italiaans rijbewijs. Vervolgens wordt de verzoekende partij gehoord. Haar verklaringen worden als volgt weergegeven: “Zijn verklaringen interpreteren we als volgt

Betrokkene werkt voor een italiaans bedrijf, zijnde I. SRL [...], MILANO en wordt uitgezonden om te werken in onderaanneming in België voor de firma S. I. D.E [...].

Zijn loon wordt uitbetaald door I. SRL [...].

Sinds april 2017 werkt A. E. [...] in België in onderaanneming voor H. [...]. Hij is normaalgezien tewerkgesteld in Luik.

R. B. [...] is een vriend van de zaakvoerder van H. [...]. In dit kader werd betrokkene vandaag ingezet te Lokeren voor S. [...]. Betrokkene werd pas limosa gemeld na het tijdstip van de controle. A.E. [...] was in de overtuiging dat hij correct limosa gemeld was.

A. E. is woonachtig te SCHAARBEEK, [...]. Hij woont daar met zijn vrouw A. M. [...] en zoon van 5 jaar.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, daar de verzoekende partij pas na het tijdstip van de controle Limosa aangemeld werd. Uit het administratief verslag is het niet duidelijk of de verzoekende partij slechts voor een werf in Lokeren niet Limosa aangemeld was of dat zij tot na het tijdstip van controle helemaal niet Limosa aangemeld was. Uit het administratief verslag blijkt dat de interceptie van de verzoekende partij gebeurd is op 6 juli 2017 om 13 uur 07.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij twee afschriften van Limosa verklaringen. De eerste Limosa-verklaring dateert van 6 juli 2017 om 00 uur 09 en de tweede Limosa-verklaring dateert van 6 juli 2017 om 12 uur 50. Wanneer beide Limosa-verklaringen vergeleken worden blijkt dat de plaats van tewerkstelling in België te Lokeren gemeld werd, maar dat er twee verschillende Italiaanse bedrijven vermeld worden. De Limosa-verklaring van 6 juli 2017 om 12 uur 50 vermeld de naam van het Italiaans bedrijf dat op de loonfiches van de verzoekende partij vermeld wordt. In dit verband dient er voorts op gewezen te worden dat de melding van een gedetacheerde werknemer naar België in de Limosa-database door de werkgever dient te gebeuren. Uit het louter gegeven dat de werkgever van de verzoekende partij een fout begaan heeft in de Limosa-verklaring aangaande de tewerkstelling van de verzoekende partij, kan niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Het gegeven dat de Belgische mandataris, met name de heer R. B. gekend is, toont op zich niet aan dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Op heden bevatten noch de bestreden beslissing, noch het administratief dossier informatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Nochtans komt het aan de verwerende partij toe, die toepassing wenst te maken van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Gezien voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij *prima facie* een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, daar de bestreden beslissing prima facie geen grondig onderzoek gedaan heeft of er een effectief risico op onderduiken bestaat en of de verzoekende partij gelet op haar persoonlijke gedragingen een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt, gelet op het gestelde in de bespreking van het middel.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

3.4. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens wordt bevolen.

4. Over de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies)

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

4.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.1.2.1. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat zij vastgehouden is met oog op verwijdering. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van de verzoekende partij dat indien het bestreden bevel wordt geschorst, ook het inreisverbod dient te worden geschorst, daar dit een accessorium is van het bestreden bevel.

4.1.2.2. Een inreisverbod wordt in artikel 1 van de Vreemdelingenwet als volgt gedefinieerd: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”*

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

(...)

3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In het bestreden inreisverbod wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 06/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

De Raad stelt vast dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2017 bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

Gelet op deze ingewilligde schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2017, kan de verzoekende partij voorlopig niet van het Belgische grondgebied worden verwijderd.

Bijgevolg kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden, zowel wat betreft het binnenkomstverbod, als wat betreft het verblijfsverbod.

Een tenuitvoerlegging van het inreisverbod zou immers strijdig zijn met het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2017, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, wordt geschorst. Zolang geen uitspraak is gedaan over de nietigverklaring van het vermelde bevel, kan de verzoekende partij dan ook niet van het Belgische grondgebied worden verwijderd.

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod dient dan ook te worden verworpen nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen wat de beslissing houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies) en de beslissing tot vasthouding betreft.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 juli 2017 om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS